

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΟΤΗ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνοργάνωται εἰς δεκάτ' πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐπιλεγόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνοργαζομένων καὶ καλλιτεχνημάτων. Ἀγγελλοῦται μετ' εἰκόνων. Συνορροῦται δεκάτ' εἰς ἡμερομίσθια παντὸς ἔτους.

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κίβητα καὶ πρακτορεία. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσῶδ. 10. Ἔσωτ. φρ. 14. Οἱ συνορροῦνται λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2.— ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐν Ἑλλάδι ἔτησίαι Δρ. 8.— Ἐξωτερικοῦ ἔτησίαι Φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἱστορία τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ὑπὸ Φρίκ.—Ἐκλειφες τοῦ Ἥλιου ὑπὸ Φ. Π.— Προμηθεὺς ἡ ἀνθρώποι (μῦθος) ὑπὸ Στ. Δ. Βάλθη.— Ἑλληγενεὶν βίατρον. Σαφῶς (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Δ. Ἀναστασσοπούλου.— Β. Γλιόσθημη Ἰουλλίου Βίβρον εἰκονογραφημένη. Αἱ μέλαινας Ἰνδίες.— Διπλοῦν δράμα. Σύγχρονον ἱστορικὸν διήγημα μετ' εἰκόνων (συνέχεια) ὑπὸ Ροῦ.— Εἰς τὴν πρώτην Ἀπριλλίου (ποίημα) ὑπὸ Α. Κοκκίονη.— Ἐν τῷ θηριοτροφείῳ. Μολυβδογραφήματα ὑπὸ Δικ.— Σὺ μιά γαλιανομάτα (ποίημα) ὑπὸ Θ. Τζαβέλλα.— Ἀκροστιχὴς τῆς Δεσποινίδος Π. Φ. (ποίημα) ὑπὸ Κ. Δ. Βεντούρα.— Στὰ συλλογισμένα μάτια σου (ποίημα) ὑπὸ Α. Β. Βερικίου.— Ἀδούσις αἰνεγμάτων.— Ἀλληλογραφεῖα.— Ἀγγελλοῦται.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΝΗΤΙΚΗΣ ΒΕΛΟΝΗΣ

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ναυτικῆς πυξίδος, λέγεται, ὅτι ὀφείλεται εἰς τοὺς Σίναις ἢ ἐκ παραδόσεως δὲ ὑποστηριζομένη ἰδέα αὕτη, οὐδέποτε ἀπεδείχθη. Ὁ «Βόρειος Σινικός Μηνύτωρ», ἵνα συμπληρώσῃ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός, δίδωσι τὰς ἀκολουθοῦσας πληροφορίες.

«Τίς πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν μαγνητικὴν ιδιότητα τῆς βελόνης; Περὶ τούτου οὐδὲν ἀναφέρεται ἐν τοῖς Σινικοῖς βιβλίοις, τὸ μόνον δὲ δίδόμενον ὅπερ γινώσκωμεν, εἶναι ὅτι ἡ σιδηρᾶ βελὼν ἦν ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς βάρπταις τῆς

κεντρῶς αὐτοκρατορίας πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Σιν-Σιχ-Ουάγκ, δηλαδή εἰκοσι καὶ ἕνα αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ. Ὁ μεμαγνητισμένος σιδηρὸς δὲν εἶναι σπάνιος εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἰδιαιτέρως δ' εὐρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὸν νομὸν τῆς Τοχού, ὅπου ἐγκαίρως παρατηρήθη, ὅτι μεμαγνητισμένη βελὼν τιθεμένη ἐπὶ ξύλου

ἢ ἑτέρου τινὸς ἀντικειμένου, ἐπιπλέουσα δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀγγείου περιέχοντος ὕδαρ, διευθύνεται πρὸς βορρᾶν. Βέβαιον ἐπίσης εἶναι, ὅτι ἡ πρωτεύουσα τῆς Τοχού, πρότερον γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «πόλις τοῦ ἑλέου», ἔλαβε μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα «πόλις τῆς μαγνητικῆς βελόνης». Ὅφειλον ἄλλως τε νὰ σημειώσωμεν, ὅτι οἱ τότε Σίνοι, μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας ἀνεζήτησαν τὰ φυσικὰ φαινόμενα, καὶ ὅτι ἡ μαγνητικὴ βελὼν ἀναγκαίως ἐκίνησε τὴν περιεργίαν τῶν πολυπληθῶν παρατηρητῶν τῆς χώρας, οἵτινες ἀπὸ τοῦ τετάρτου π.χ. αἰῶνος ποιοῦνται μνείαν αὐτῆς δεικνυούσης τὸ νότιον βελόνης». Ἐκ τῶν Σινῶν τις γράφει περὶ αὐτῆς ὡς περὶ ἀντικειμένου γνωστοτάτου, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σημειοῖ ὠρισμένην τιὰ αὐτῆς χρῆσιν. Ἡ χρῆσις αὐτῆς ἀνέβη κατὰ τὴν δυναστείαν τῶν Τσιν, ἥτις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Σινικὴν 454 ἔτη, δηλαδή ἀπὸ τοῦ 248 π.χ. μέχρι τοῦ 206 μ. Χ. διὰ τῶν καθηγητῶν τῆς γεωμαντείας.

Ὅτε ἡ βουδιστικὴ δοξασία περὶ τῆς μαγικῆς ἐπιρροῆς τῶν γηίνων στοιχείων παρεῖσεν ἐν Κίνα, ἅπαντες οἱ τοῦ καιροῦ ἐκείνου φιλόσοφοι ἐζήτησαν ἐν τῇ φύσει εὐνοϊκοὺς ἢ μὴ οἰωνοὺς καὶ ἢ πρὸς τὸν πόλον τάσις τῆς μαγνητικῆς βελόνης πάραυτα ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Κουό-Πού, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς νέας σχολῆς, ἀποθανόντος κατὰ τὸ 324 μ. Χ. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, ἡ ἀνέλιξις καὶ τελειοποίησις τῆς νέας τέχνης ταύτης ὑπῆρξαν βραδύτατα, διότι δὲν εὐρίσκωμεν ἀληθῆ πυξίδα τῆς γεωμαντείας εἰμὴ περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα.

Ἡ πυξίς αὕτη συνίσταται ἐκ θόλου γεγλυμένου ἐν τινι τεμαχίῳ σκληροῦ ξύλου, ἐνὸς περίπου κυβικοῦ ποδός, ἦν ἐπλήρου ὕδατος, ἵνα ἐπιπλῆῃ ἡ μαγνητικὴ βελὼν. Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας τοῦ ξύλου ἐπιφανείας ἦσαν ἰσακαμμένοι πολλοὶ ὁμόκεντροι κύκλοι, ὅμοιοι τοῖς μέχρι σήμερον χαραττομένοις ἐπὶ τῶν ξυλίνων οὐρανίων σφαιρῶν. Οἱ κύκλοι ἐμπεριείχον τὰς δώδεκα διπλᾶς συμπώσεις, τὰ δέκα σύμβολα, τὰ ὀκτώ διαγράμματα καὶ τὰ ἕτερα σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου τῶν Σινῶν. Ἡ πρώτη αὕτη πυξίς παρατηρεῖτο ὅπταν ὄφειλον νὰ προσδιορίσωσι διὰ τῆς γεωμαντείας τὴν εὐνοϊκὴν θέσιν οἰκίας τινὸς ἢ τάφου, ἵνα ἡ προσηθεμένη οἰκοδομὴ γείνη ἀνατολικῶς, ἀντικειμένων τῶν ὑποτιθεμένων εὐνοϊκῶν σημείων.

Βραδύτερον ἀστρονόμος τις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀστεροσκοπείου, παρατήρησεν ὅτι ἡ βελὼν δὲν ἐσημείου ἀκριβῶς τὸν βόρειον πόλον, ἀλλ' ὅτι ὑφίστατο ἑκτροπὴ 2 μοιρῶν καὶ 55'. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἠῤῥξαν ἐπὶ ἑκατὸν περίπου ἔτη, δηλαδή μέχρι τοῦ ἐνάτου αἰῶνος, ὅπότε καθηγητῆς τις τῆς γεωμαντείας προσέθηκε νέον κύκλον τοῖς λοιποῖς. Ἐπὶ τῆς τελειοποιηθείσης ταύτης πυξίδος, ἡ πρώτη τῶν δώδεκα διπλῶν ὠρῶν ἐπιπτεν 70 1/2 ἀνατολικῶς τοῦ βορείου σημείου. Ἐχρησίμευε δὲ ἵνα ἀκριβῶς προσδιορίσωσι τὴν γένεσιν τῶν ἀστέρων, βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῶν, τοῦτο δὲ ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Χαν ἀπετέλει ἀδιάσπαστον μέρος τῆς κοινωικῆς γῆς, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀφορώντων τὸν γάμον.

Τοιαύτη ἦν ἡ ἐν χρῆσει πυξίς κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα, ὡς ὁ Σίν-Κουά διηγείται. Ὁ συγγραφεὺς οὗτος, λέγει, ὅτι σιδηρᾶ τις βελὼν δείκνυσι τὸν πόλον, ὅπταν τὴν προστρίψωμεν ἐπὶ μαγνητικοῦ λίθου, καὶ ἀναφέρει περὶ τῆς ταύτης ὡς περὶ φαινομένου, ὅπερ ἀτομικῶς ἐζήτησεν.

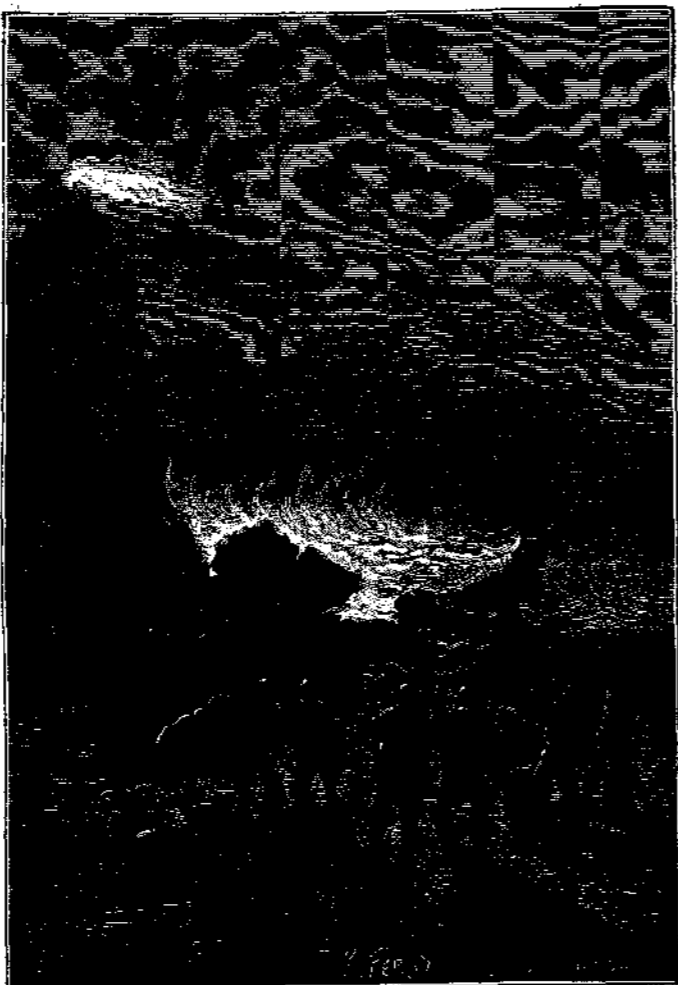
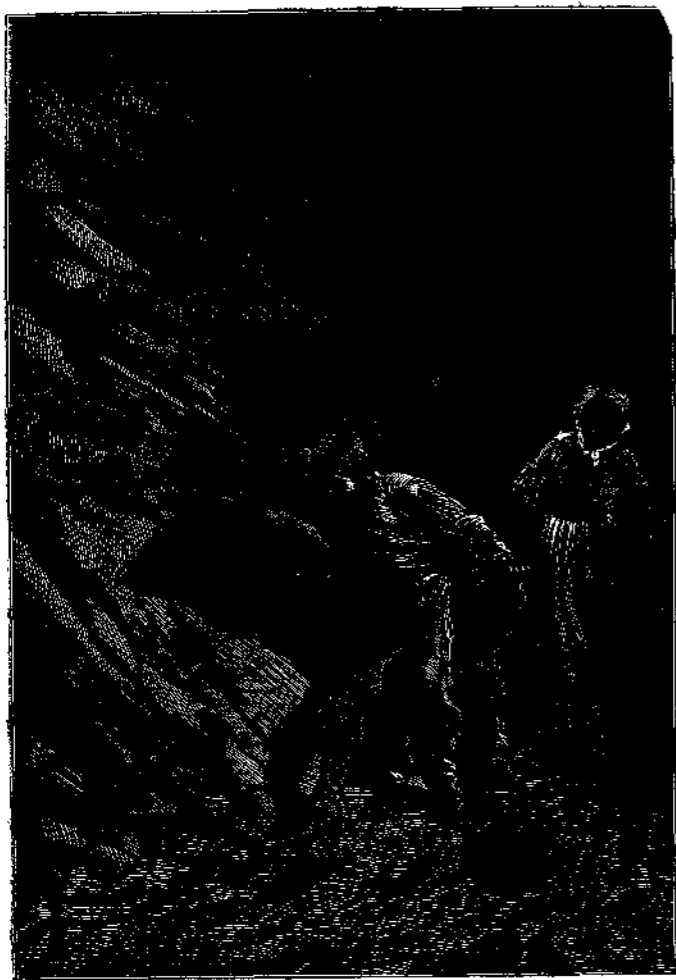
Κατὰ τὸ 1122, πρὸς τις Σίνης, κατευθυνόμενος εἰς Κορέαν, παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐφ' οὗ ἐπέβηκε πλοίου μαγνητικὴν πυξίδα, χρησιμοποιουμένην ἵνα δεικνύῃ τὴν ὁδόν. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη μνεία περὶ τῆς μαγνητικῆς βελόνης, χρησιμοποιηθείσης εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἡ βελὼν πάντοτε εὐρίσκετο ἐπὶ δοχείου πλήρους ὕδατος. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Μίγγ, οἱ Οὐράνιοι αἰχμαλωτίσαντες ἰαπωνικὰς ἰόγγας, εὗρον ἐντὸς αὐτῶν μαγνητικὰς βελόνας στηριζομένας ἐπὶ λεπτῆς ἐπιφανείας ἐκ ξύλου, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ὕδαρ. Οἱ Ἰάπωνες εὐρίσκοντο εἰς σχέσις μετὰ τῶν Πορτογάλων ναυτικῶν, αἱ δὲ πυξίδες αὐτῶν ἀναμφιβόλως ἦσαν εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς. Εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι εἶχον ναυτικοὺς πίνακας, διότι κατὰ τὸν δέκατον, ἐνδέκατον καὶ δωδέκατον αἰῶνα, Σινικαὶ ἰόγγαι ἐπλεον ἐπὶ τῶν Ἰνδικῶν καὶ Περσικῶν ὕδατων. Τούτου ἕνεκα οἱ ἄραβες ἱμποροὶ ἐγνώρισαν τὴν χρῆσιν τῆς πυξίδος, τὴν ἐχρησιμοποίησαν εἰς τὰ πλοῖά των καὶ τὴν μετέφερον εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπθεν, τελειοποιηθεῖσα, ἐπέστρεψε τοιαύτη εἰς τὴν Σινικὴν αὐτοκρατορίαν.»

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

Περατωθείσης της έκτυπώσεως του ΛΑΧΕΙΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 9672 εν μεταφράσει του πρώτου εκ της β' σειράς των έργων του 'Ιουλίου Βέρν, ήρξατο ήδη η έκτύπωσις του β' έργου ΑΙ ΜΕΛΑΙΝΑΙ ΙΝΔΙΑΙ, ούτινας παρατίθεμεν άνωθεν δύο εκ των εικόνων αυτού.

'Επαναλαμβάνοντες δε πάλιν, συνιστώμεν θερμώς τοις ήμετέροις συνδρομηταίς την άπόκτησιν των έργων τούτων, το πρώτον εκδιδομένων εις την γλώσσάν μας μετά φιλοκαλίας και κομψότητος υπό του κ.Θησεώς Λιβερίου, διότι η εξακολούθησις τοιαύτης πολυτελοῦς έκδόσεως είναι επαρκές εχέγγυον της χρησιμοτητός των.

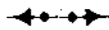
ΔΙΠΛΟΥΝ ΔΡΑΜΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια, ιδε προηγούμενον φύλλον)

Ε'

Όνειρα και Έρωσ. Τρίτη συνάντησις.

Όνειρον !!!

Τί είναι όνειρον ; τί δηλοι ;

Κατά τους ύλιστάς, άφηρημένην ιδέα, άπραγματοποίητον φαντασίαν. Κατά τους ιδανικούς το όνειρον είναι κόσμος άλλος μεθ' ου συγκοινωνούσι τα πνεύματα των ανθρώπων, όσακις το σώμα καθύδει. Κατά τους επιστήμονας είναι μίανευρική, ύστερική, άιαιμική, φυσική κατάστασις του σωματικού όργανισμού, επιδρώσα εις την φαντασίαν έν ώρα ύπνου. Κατά δε τας γυναίκας έξωτερικός κόσμος, διαβο-

λικός ή και θεός δρών εις την φαντασίαν, εις την ψυχήν και το πνεύμα του κοιμωμένου, και τιθείς ούτως αυτόν εις έπικοινωνίαν μετά των μυστηριωδών φαινομένων και γεγονότων της ζωής.

Τίς δε τούτων πλησιάζει την αλήθειαν ;

Πάντες, διότι συμφώνως προς την σχετικήν ανάπτυξιν του, έκαστος φαντάζεται την εύτυχίαν του· άν δ' έπιχειρήσῃ τις ν' ανατρέψῃ τας πεποιθήσεις ταύτας ματαιοπονεί, μηδέν κατορθών.

Άλλά τί ή μίς Θόρπ ένόει λέγουσα, ότι όνειρον είναι μέγιστον καλόν και τί ή Μαιρή ένόει σημεϊούσα δια της γραφίδος επί του λευκώματός της όνειρον ;

Όνειρον ή πολύπειρος Θόρπ ένόει φαντασίαν, ήν όνειρευόμεθα και άδυνατούμεν νά πραγματοποιήσωμεν, και όνει-

ρον ή άπειρος Μαιρή επίσης ένόει φαντασίαν, ήν όμως αύτη ήρέσκειτο νά πιστεύσῃ, ότι ήδύνατο νά πραγματοποιήσῃ επί της γῆς.

Τίς είχε δίκαιον ; Ού τό ιδώμεν παρακκτιόντες.

Έρωσ !!!

Τί είναι έρωσ ; ... τί δηλοι ;

Κατά τους ύλιστάς, πραγματικήν ούσίαν, άποτέλεσμα έπιθυμίας. Κατά τους ιδανικούς κόσμον ήδονής, έν φ το πνεύμα και ή ψυχή τέρονται, εύχαριστούνται, διασκεδάζουσι. Κατά τους επιστήμονας άναγκαιον κακόν, άντιστάθμισιν της λύτης. Κατά δε τας γυναίκας ό έρωσ είναι παράδεισος δι' έν επλάσθησαν, δι' έν ζώσι και δι' έν θυσιάζουσι τά πάντα.

Τίς πλησιάζει την αλήθειαν ;

Έπίσης πάντες. Άλλ' ή μίν Θόρπ έρωτα ένόει πυράν, ήν όφείλει τις ν' άποφεύγῃ, ή δε Μαιρή χρυσαλίδα, ήν πρέπει να θερμαίνῃ τις εις τά στήθη του.

Τίς είχε δίκαιον ; Ού ιδώμεν και τούτο.

Όστε κατά την μίς Θόρπ, όνειρα και έρωσ, ήτοι φαντασία και πυρά ειςί δύο μέγιστα καλά, άτινα δέν δύναται τις ν' άποκτήσῃ επί της γῆς, κατά δε την Μαιρήν, όνειρα και έρωσ ειςί δύο εύτυχίαι, δύο πόθοι, δύο χρυσαλίδες, αίτινες δύνανται νά πτερυγίζωσιν έφ' οίουδήποτε μέρος της γῆς χωρίς νά καλύωσιν αύτάς ούτε ό ήλιος, ούτε ό άήρ, ούτε τά πάθη, ούδέις. Και τό έπεσράγισ δι' της γραφίδος της, και τό ένεψύχωσεν ό γέλωσ της και ή πεποθήσις της.

Γελῶς! τάλαινα Μαιρή, χωρίς νά γνωρίζῃς τις σ' έφερεν εις τον άκατανόητον τούτον κόσμον, και εις τον ώραϊον αυτόν μαγευτικόν και κυανόλευκον όρίζοντα, χωρίς νά γνωρίζῃς διατί σοι έδόθη ή καλλονή σου αύτη και γοργότης, ή εύφύια σου και χάρις και χωρίς νά δύνησαι νά μαντεύσῃς προς ποτον σκοπόν ό πλάστης σου σοι ιδάνεις τό θεοπέσιον έκείνο μεδίαμα δι' ου έτρωσας την καρδίαν έκείνου. Γελῶς! διότι σοι έδόθη ή εξήγησις του όνειρου σου, γελῶς θορυβωδέστερον, διότι ήδη νομίσεις έν τῇ άπειρία σου, ότι κατέκτησας δύο εύτυχίας, την φαντασίαν και τον έρωτα !

Γέλα, τάλαινα, ένόσφ είναι εισίτι καιρός και πριν έλθῃ ή ώρα της μετανοίας ! Γέλα, καλώς δια νά λησμονήσῃς την όρρανίαν σου, γέλα θορυβωδώς, διότι αυτό μόνον θα άποκτήσῃς έν τῷ κοσμῷ τούτῳ.

Και ούτως, ή Μαιρή και ό Μιμίκος ήγαπώντο, άλλ' ήγαπώντο χωρίς νά γνωρίζωσι και άν άντηγαπώντο. Έκαστος ήγάπα διότι τό ήσθάνετο, τό έβλεπε, τό έλεγε και ό νοῦς και ή καρδία του, άλλα δέν είχαν άκούσας τας ένδειξεις νά γνωρίζῃ και άν ανταπατάται. Έλειπε τό εκχειλιμα της καρδίας, ως λέγουσιν οι άγαπώντες.

Καθ' ήν στιγμήν ή Μαιρή κατέθετε την γραφίδα επί της τραπέζης και ανεγίνωσκεν «όνειρα και έρωσ» λέξεις ως ή χείρ και ή καρδία της είχαν χαράξει μετά σθένους επί του χαρτου, ό Μιμίκος εξήρχετο της οικίας του όλωσ άνήσυχος και περίλυπος. Διερχόμενος δε και πάλιν την ύπισθιν της Άκροπόλεως όδόν δια νά έλθῃ προς τό Άντρον των Νομφών, ως εξ ένστικτου ισταμάτησεν άκριβώς πρό της θέσεως, έν ή συνητήθησαν τά βλέμματα αυτού και της Μαιρῆς τό δεύτερον.

« Μή ποία τέλος πάντων είναι ή πανίσχυρος αύτη κόρη, καθ' έαυτον ειπεν, ήτις μοι συνετάραξε την καρδίαν; Δι' αύτην έκλαυσα τόσον χθίς τό έσπείρας, και νά μη γνωρίζω τούλάχιστον ποία είναι ; Ά ! είναι άνοπόφορον και πρέπει νά τό μάθω.... Ναι, ... πρέπει νά τό μάθω.

Και εξηκολούθησ τον δρόμον του, ότε εφθασε πλησίον των στύλων του Όλυμπίου Διός, έκεί όπου συνητήθη τοσούτον άπροόπτως την πρώτην φοράν μετά της Μαιρῆς.

« Έδῶ, ναι έδῶ την έγνώρισα, διελογίσθη. Ού την επανιδῶ άρά γε ; »

Και έστρεψε τό βλέμμα του κυκλόθεν άλλ' ούδαμου επανεύρισκεν αύτην.

Περιήλθεν άνήσυχος τά μέρη έκείνα, διήλθε την όδόν Άμαλίας χωρίς νά γνωρίζῃ, ότι έκεί που πλησίον άκριβώς άπέναντι αυτού, κόρη τις άπαρηγόρητος τον έζήτη, και άφου έβάδισε πολλάκις και άνεστέναξεν άπειράκις, επέστρεψεν οίκοι.

Μετά μισημβρίαν, την επαύριον, την μεθεπομένην, εξήλθε και πάλιν, περιήλθε τας αύτάς θέσεις, τας πλατεϊας, τας όδους, και όπου άλλοθι ένόμισεν ότι θα την συνήντα, άλλ' εις μάτην, ούδαμου ήδυνήθη νά την ιδῃ.

Ό Μιμίκος κατέστη λίαν περίλυπος ως εκ τούτου.

« Περίεργον, διελογίσθη, θα ήτο ίσως ξένη και θα άνεχώρησεν. . . . Άλλά καλείτερον, εξηκολούθησε, διότι θα ήσυχάσῃ ό νοῦς μου . . . »

Η δε Μαιρή όμοίως άνεζήτη τον Μιμίκον, όσακις εξήρχετο, και έπραττε τούτο συνηθέστερον του δέοντος, μεταβαίνουσα καθ' έκαστην εις την Άκρόπολιν, άλλ' ούδαμου ήδύνατο και αύτη νά συναντήσῃ αυτόν.

«Όνειρα και Έρωσ».

Ούδαμου εφαινέτο.

«Γνωρίζω την τύχην μου, ειπε τέλος καθ' έαυτήν, ήμέραν τινά ότε επέστρεψεν οίκοι. Τί την ζητώ ; ...μόνη της θα έλθῃ».

Και εισέρχομένη εις τό δωμάτιόν της, ειχεν άποφάσιση νά λησμονήσῃ τά παρελθόντα, άφισρούμένη, ως πρότερον, παντελώς εις την ποίησιν και την άρχαιότητα.

Είτα λαβούσα τό σημεϊωματάριόν της έσέκφη νά διαγράψῃ τας λέξεις, «ήγράφῃσιν» «όνειρα και έρωσ», ότε ή χείρ της άδρανούσα πρό της άποφάσεως, μηχανικώς έσημεϊώσιν « Hoffnung » ήτοι « Έλπίς »

τελευταϊον καταφύγιον των έγκαταλειμμένων, και καταφιλοῦσα τό λεύκωμα έρριψε βλέμμα περίσ αύτῆς, ίνα βεβαιωθῇ ότι ούδεις την έβλεπε και μετ' άναστασημού ειπε, θέτουσα αυτό εις ιδιαίτερον έρμάριον.

«Συ μόνον και ό Θεός γνωρίζετε την καρδίαν μου, και ούδεις άλλος».

Έν ταύτῃ δε απέμαζε θερμόν δάκρυ εκ του όφθαλμού της.

Ηγάπα ή Μαιρή και δέν ήδύνατο νά λησμονήσῃ! και τό ήσθάνετο μίν καλώς, πλην δέν ένόησεν ότι καθ' ήν στιγμήν έλεγεν, ότι ούδεις άλλος γνώριζε την καρδίαν της, ήσείβε προς τον έρωτά της, και ότι ούτος είναι τι άυλον και ιδανικόν, όπερ συγκοινωνεί έν άγοίχ μας δίχην μαγευτισμού μετά του έρωμένου μας.

Τήν επομένην όθεν ήμέραν, ένφ ό Μιμίκος έρχόμενος από της οικίας του ειχε φθάσει παρά τους στύλους του Όλυμπίου Διός και άνήρχετο ήδη προς την όδόν Άμαλίας, άμφιρρί-

τούτου. Κατόπιν άστοί, μικρομεγέθεις και τέλος πύθηκοι εύκίνητοι, εύφεις, παιγνιώδεις με γεγανωμένα πρόσωπα, κοντοί, ύπενθυμιζοντες τούς Κοντικούς λογιστάτους.

Πρό των άστων ίσταται άρπακτικώτερον όρνεον. Είς..... ταμίας. Και εκ φόβου μη διά την άπρονοσίαν του κ. Μοντενέγγρου πάθω τι, άπέρχομαι εκείθεν ταχύς.

Δύο κλαπαδόρες και έν φραγκενχούρν άγωνίζονται επιμόνωσ, παιανίζοντα κατ' εύφημισμόν «Νόρμαν» και «Ριγολέτον ! » Συνέχεια αντίθέσεων.

Είνε, βλέπετε ή έναρξίς του νέου σταδίου των άποστρατευθέντων μουσικών. Μόνον τό «Ψ λιγυρόν και κοπτερόν σπαθί μου» δέν παίζουν, καιτοι ή ήμέρα—25 Μαρτίου—τό άπτήει. Άλλ' ένφ οι μουσικοί παίζουν, οι λείοντες έν συναυλία άρχονται φοβερών βρυχηθμών. Τίνες δέν ήννόησαν πόθεν τούτο ; είς μάλιστα μ' έβεβαίον, ότι τό έπραττον εκ πόθου να συντελέσουν και αυτοί είς την άρμονίαν. Έγώ όμως αντίθέτως νομίζω, ότι και αυτά άλέμη διεμαρτύροντο. Φαντασθείτε την παρατονίαν, να βλέπετε τίγρεις και ύαινας και ή μουσική να σάς παίζη τό «Άντίο Έλεονώρα» ή την «Ίόννη» ή την «Λουκίαν Λαμερμούρ». Ποίσεις και πραγματικότης !

Ένφ άφαιρούμαι βλέπων τά θηρία, διέρχεται πρό έμου ό Διάγγελης. Άμέσως ιδεώρησα καλόν, να μη τά θαυμάζω πλέον. Όπισθέν του παρέρχεται και είς άπόφοιτος των φυλακών. Και επί μάλλον άπομακρύνομαι των κλωβών, ψιθυρίζων κατ' άρρωδίαν τό δύστιχον του Βύρωνος, τής άδυναμίας αυτής του κ. Παράσχου :

«Είδον ανθρώπων πρόσωπα και όμοια θηρίων.
κ' έφροδήθη τούς ανθρώπους πολύ πλέον ή τά ζώα».
(Έπεται τό τέλος) Δέκ.

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑΤΑ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

(τη Δεσποινίδι Π. Φ.)

Παντού έσέ τά όμματα κι' ό λογισμός μου βλέπει
Η νύξ όπόταν ήρεμος άπλουται είς την γήν
Νέους άνθους και στέφανα δειλή ή χείρ μου όρέπει
Ερωτος στέφος πλέκουσα είς σε την ποθητήν.
Λάβε αυτά τά άνθη μου και όταν μαρανθώσι
Οπως έγώ συχνότατα, φιλιτάτη, ένθυμού
Πώς άν ποτε τά όμματα ήμών θα χωρισθώσι
Η είμαρμένη πάντοτε θα μ'ας ιδή όμοϋ.
Oltentiza Κ. Δ. Βεντούρας.

ΣΤΑ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ ! ..

Όταν, τό πνεϋμα σου άξαρνα σε σκέφες βυθισμένο,
Τό κλανεμένο μάτι σου τ' άφίνεις καρφομένο,
Άνατριχιάζει τάψυχς τό σώμα που κυττάζει,
Ζωή του δίνει κι' ώμορριά κι' όποιος έσε ματιάζει,
Σε βλέπει τότε σαν Θεό, που με τό φύσημά του,
Δίνει ζωή σ' τό πλάσμα του και πόνους στη καρδιά του.
Έν Κερκόρα 4 Δεκεμβρίου 1892.

A. B. ΒΕΡΙΚΙΟΣ.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ 40 ΦΥΛΛΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

199. Αίνιγματα. Υίος—ίός.
Έλυσαν αυτό ό κ. Μ. Κοκκινάκης εκ Φαρσάλων, ό κ. Ν. Περδικάκης εκ Σύρου, ή δεσποινίς Μαρία Χαρθαλιά έξ Άθηνών, και ή Δεσποινίς Έλένη Φρ. Άγγέλου εκ Λέρου.

200. Αίνιγμα. Ότις—τις—ίς—ς.
Έλυσαν αυτό ό Μ. Κοκκινάκης εκ Φαρσάλων, ό κ. Ν. Περδικάκης εκ Σύρου, και ή Δεσποινίς Έλένη Φρ. Άγγέλου εκ Λέρου.

201. Κυβόλεξον, α φ θ α
φ λ δ ξ
Ούδεις έλυσεν. θ ο λ ω
ξ ξ ω ν

202. Συμπλήρωσις x
π α ν
Ούδεις έλυτεν. ο ο τ ω ς
κ υ ρ ε ε υ ω.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

Μ. Κ. Πάντερμον. Σας άπνητήσαμεν και άπεστείλαμεν σειράς φύλλων.—Κυρ-Κος Πειραιά. Δημοσιευθήσεται, άλλα δέον πρότερον άποστείλητε συνδρομήν σας.—Παναχαϊκή Πάτρας. Έλήφθη, καλόν είναι, άλλ' ακατάλληλον διά την «Φύσιν» ως πολύ κοινόν.—Γ. Γ. Έρταύθα. Εύχαριστούμεν θερμάς διά συγχαρητήριά σας.—Σ. Σ. Γαλάτσιον. Έπιστολή έλήφθη. Σας άπνητήσαμεν και παρακαλούμεν ενεργήσατε δέοντα.—Γ. Ι. Κ. Κόνσπολις, Δελτάριον έλήφθη. Εύχαριστούμεν πολύ. Έπιστρέψατε παρακαλούμεν περιττά φύλλα.—Σ. Μ. Κρικουκίον. Σας μετεφέραμεν αυτόθι. Φύλλον άπεστείλαμεν αυτόθι. Περιμένομεν και κανένα νέον συνδρομητήν.—Δ. Θ. Ρουχιστούκιο. Δελτάριον έλήφθη. Ταχυδρομικώς καθέαστα.—Γ. Κ. Ολιερίτσα. Χρήματα έλήφθησαν. Ταχυδρομικώς γράφομεν. Εύχαριστούμεν.—Ν. Δ. Ηαρισίου. Έπιστολή με περιεχόμενα έλήφθησαν. Ταχυδρομικώς δίδομεν πληροφορίας.—Ι. Ν. Ι. Πετέσιον. Έπιστολή σας έλήφθη. Εύχαριστούμεν πολύ. Συνδρομητάς ενεγράψαμεν. Ταχυδρομικώς γράφομεν.—Ι. Π. Βραΐλα. Πότε τέλος πάντων θα έχωμεν επιστολήν σας; Άπαντήσατε.—Ι. Ρ. Σέρρον. Άπνητήσατε είς τελευταίαν έρώτησίον μας και εύχαριστούμεν διά πληροφορίας. Γράφομεν.

Προσεχείς δωρεαί, και εύεργετήματα
διά τούς συνδρομητάς τής «Φύσεως»

Λήγοντος διά του προσεχούς φύλλου του 3ου έτους από τής εκδόσεως τής «Φύσεως», παρακαλούνται πρώτον οι έχοντες έκκρεμείς λογαριασμούς μετά του γραφείου μας, να εκκαθαρίσωσιν αυτούς τάχιστα, οι δε καθυστερούντες την συνδρομήν των, ν' άποστείλωσιν αυτήν διά προσεχούς εύκαιρίας, διότι από τής άρχής του 4ου έτους πάντες οι ήμέτεροι προπληρώνοντες συνδρομηται θα τύχωσιν πολλών και εύμενεστάτων δωρεών και εύεργετημάτων ών όριστικώς θ' άποκλεισθώσι οι μη τοιοϋτοι.

Σπεύσατε διά να μη μετανοήσητε.

OCULAIRE VINOT

S'adaptant à toutes les lunettes, pour l'observation des astres, ne renversant pas les objets, susceptible de différentes puissances à volonté Prix, 16 francs.

Lunette munie de cet oculaire.

Prix, 40 francs.

Avec cette lunette, on peut voir l'anneau de Saturne.

J. VINOT, COUR DE ROHAN, PARIS.

Έκ του Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.